

BERIBU / 1

CYNTHIA ST. AUBIN

**Intrigos
vadovo
kabinete**

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Cynthia St. Aubin

**INTRIGOS
VADOVO KABINETE**

Trijų knygų serija
„Be ribų“
Pirma knyga

Versta iš Cynthia St. Aubin,
Corner Office Confessions, 2022
© Cynthia St. Aubin, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Julija Vaitiekūnaitė, vertimas iš anglų kalbos,
2023

ISBN 978-609-03-0962-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Dabar ne laikas galvoti apie tą bučinį.

Tai nutiko prieš dešimt metų, bet Arlington Benks vis dar juto jo skonį. Į vidurinės mokyklos vakarėlį slapčia atsinešto alaus skrudintų grūdų saldumas. Jo jaudulys, aštriai dilgsintis ant jos liežuvio. Vis dar prisiminė lengvą prisi-
lietimą prie liemens, nutvilkiusį nuo galvos iki
kojų pirštų.

Dabar, po dešimtmečio, jie tame pačiame
pastate.

Lifte Arle paskutinį kartą paskubomis žvilgte-
lėjo į šlifuoto metalo duryse atsispindintį veidą
ir užkišo išslydusią sruogelę į prancūzišką, va-
landų valandas tobulintą kuoduką. Pasukiojusi
smakrą į šonus, įsitikino, jog kruopštus makia-
žas nenutekėjęs, tik kad durų tarpas dalijo jos
atspindį pusiau. Tokia ir jautėsi – suskilusi. Ži-
nojo viena, kad susitikti darbo pokalbio su
Samueliu Keinu, „Keinų maisto pasaulio“ gene-
raliniu direktoriumi, kartu ir pati prasčiausia, ir
pati geriausia mintis, atsižvelgiant į aplinkybes.

Aplinkybės.

Gan švelnus žodis neseniai patirtam, širdyje
praūžusiam cunamiui apibūdinti.

Sugniaužusi kumščius taip, kad delnuose net įsirėžė nagų pusrėnuliai, ji dešiniajame skyde-lyje sekė akimis švytinčius žalius numerius: dvylika... trylika... keturiolika... Dar dešimt aukštų ir pasieks vadovybės kabinetus.

Liftas skambtelėjęs palengva sustojo. Arlė gi-liai įkvėpė, tikėdamasi, kad į gniužulą pavirtęs jos skrandis nurims.

Deja.

Išlipusi dvidešimt ketvirtame aukšte pasisuko ir išvydo prancūziško stiliaus duris kone iki lubų.

O taip, ji tikrai nepaklydo. Keinai niekada ne-sikuklina. Bent jau tuos penkiolika metų, kiek pažįsta šią šeimą.

Jai prisiartinus durys suzvimbė ir pačios sklan-džiai atsivėrė – Arlė sutramdė nevalingą aikte-lėjimą. Priešais išvydo marmuro grindis, abipus didelių laiptų įmantriai išraižyti kaltiniai turėk-lai. Virš jų kabantis sietynas buvo tarytum kris-talų šukių uraganas, amžiams pakibęs it aud-ringas sūkurys. Skliautinės lubos švelniai mels-vos, puoštos puriais debesėliais ir skrajojan-čiais angelais. Prie kraštų meistriškai nutapytos architektūrinės detalės priminė ranka kalta mūrą.

Apie tokią hiperrealizmo dailės kryptį mokėsi koledžo meno istorijos kurse.

Trompe l'oeil. Akių apgaulė.

Pati patyrė, kad Keinų šeima gali apgauti ne tik akis.

Arlė nesuvokė, kiek laiko stovėjo netekusi amo, kai švelnus it medus balsas sugrąžino ją į dabartį.

- Jūs turbūt panelė Benks.

Atplėšusi žvilgsnį nuo lubų, Arlė pastebėjo prie sienos priglaustą priimamojo stalą - už puošnios lakuotos medienos plokštės jai šiltai šypsojosi smulki tamsiaplaukė dizainerio kurtais akiniais. Evelina Noris, administratorė, sprendžiant iš mažos plokštelės prie nugludinto stalo krašto.

- Taip. Atėjau...

- Į pokalbį su ponu Keinu devintą valandą, - įgudusiai užbaigė administratorė. - Panelė Vestbruk informavo.

- Su Samueliu Keinu, - patikslino Arlė. Dieve, padėk, jei susidurtų ne su tuo Keinu. Nors, patirtis liudija, verčiau nesusitikti nė su vienu.

- Taip, matau, - Evelina žvilgtelėjo į milžinišką ekraną ant savo stalo. - Prisėskite, pranešiu jam, kad atvykote.

- Žinoma, - Arlė pasitaisė nešiojamojo kompiuterio krepšio petnešą. Fojė prilygo didžiulei požeminei ertmei, tad, žingsniuojant prie laukiamojo, jos aukštakulniai aidėjo it šūviai.

Ir batelius, ir visą aprangą rinkosi itin kruopščiai: lengvai aptemptas pieštuko formos sijonas, vos prigludusi, subtiliai krūtinę atidenianti V formos iškirptės palaidinė. Kankinosi tik su šukuosena - stovėdama prie veidrodžio ir keiksnodama savo tankius, šviesius plaukus, griežtai nusprendė, kad palaidi per kasdieniška, o pusiau susegti neryžtinga, tad apsistojo prie paprasto kuodo.

Įsitaisiusi ant minkštos odos, Arlė iš kišenės išsitraukė telefoną ir pašte susirado laišką, išmušusį ją iš vėžių:

Laba diena,

rašau jums pono Samuelio Keino vardu. Jo prašymu informuoju apie laisvas vyresniosios maisto stilistės pareigas „Keinų maisto pasaulyje“. Pradinis atlyginimas - 85 tūkst. dolerių per metus su visais priedais. Jei ši galimybė jus domina, susisiekite kuo skubiau.

Linkėjimai,

Vyriausioji pono Parkerio Keino asistentė

Šarlotė Vestbruk

Ponas Parkeris Keinas. Arlė vos neištrynė laiško išvydusi tą vardą. Kuo aiškiausiai prisiminė Keinų šeimos galvą. Jo šaltą, plieninį žvilgsnį. Plonas, niekad nesišypsančias lūpas. Suktybes, kuriomis parodė, kad ji, Keinų šeimos asmeninės virėjos dukra, jiems neprilygsta.

Bet Samuelis Keinas... Visai kas kita. Dėl vos valandos skirtumo tapęs vyriausiu iš trijų Keinų atžalų, Samuelis virto milijonus užsidirbusiu generaliniu direktoriumi, nors anksčiau labiau už viską mėgo knygas. Tas vardas ir frazė „jei ši galimybė jus domina...“ patraukė jos dėmesį. Perskaitė tą sakinį kone aštuoniasdešimt kartų.

Buvo svarbios ne pačios pareigos, nors ir stebėtinai gerai sutapo su jos kvalifikacija.

Ji domėjosi galimybe nesirinkti, kurią sąskaitą ateinantį mėnesį apmokėti pavėluotai. Galimybe neaptarnauti aukščiausios klasės verslininkų stalų, kur jie sugebėdavo ją ir nužiūrėti, ir įžeisti. Galimybe atstatyti savo gyvenimo griuvėsius po visiškos katastrofos paskutinius šešis mėnesius.

- Regis, ponas Keinas keletą minučių vėluos,
- pranešė Evelina. - Perduoda nuoširdžiausią

atsiprašymą.

Lyg Keino pavardė ir nuoširdumas galėtų dėrėti.

Trumpi susitikimai su Meisonu Keinu, Samuelio dvyniu, jai tą įrodė. Pompastiškas, populiarus ir atkaklus. Meisonas sekiojo paskui vos jai įžengus į privačią mokyklą, kurią jie visi lankė. Pasiekimai Lenokso Finčo akademijoje buvo itin vertinami – vieni gerino rekordus stadione, kiti pateko į garbės sąrašą.

Ir kuo toje ypatingoje mokykloje išsiskyrė Arlė? Ji buvo vienintelė, atsispyrusi perdėtam Meisono Keino žavesiui. Ketveri ilgi metai vis dramatiškesnių ir išradingesnių kvietimų į pasimatymus, kurie visi pasibaigdavo atkirčiais. Nes ji pati sutelkė dėmesį į drovų, rimtą Samuelį, kuriam jautė ugningą ir beviltišką simpatiją.

– Nieko baisaus, – tarė Arlė.

Pasiraususi rankinėje išsitraukė odinį aplanką. Nerimą krūtinėje palengvino nedrąsus pasididžiavimas savo darbais, vartant puslapius su blizgiomis fotografijomis iš receptų knygų, žurnalų ir skaitmeninių reklamų. Rasos karoliukais viliojamai papuoštos stiklinės šaltos arbatos. Tobulai iškepę rausvi ir sultingi kepsniai

nepriekaištingai baltose lėkštėse. Ryškiai žali brokoliai su rupia jūros druska, lengvai nuklojusia apkeptas žiedynų karūnėles it medaus mėnesio rožių žiedlapiai.

Kadaise jai tai puikiai sekėsi. Stilizuoti ir fotografuoti. Ši mintis tarytum gydė atvirą, skaudžią žaizdą, kuri liko netekus svajonių darbo.

Dėl fakto, kad tai jos pačios kaltė, suskaudo dar labiau.

- Ponas Keinas pasiruošęs, - Evelina apėjusi savo stalą švelniai linktelėjo galva, kviesdama Arlę sekti paskui.

Kartu jos nužingsniavo koridoriumi į dar kitą liftą. Evelina perbraukė kortele per mažą juodą skydelį, prieš nuspausdama vienintelį mygtuką.

Liftas kilo tik aukštyn.

- Štai, - liftui sustojus Evelina prilaikė duris ir leido Arlei išeiti pirmai.

Legendomis apipintas dvidešimt penktas aukštas priminė ne kabinetą, o mansardinį butą: parketas, įmantriai suausti persiški kilimai, kambariai su vitrinomis, pilnomis meninių dekoracijų, ir kulkšnis siekianti kiliminė danga. Tiesiai priešais liftą - sienos dydžio veidrodis paausiuotais kraštais, pakabintas už stalo, nukloto gausybe nuotraukų. Arlė tiesiu taikymu

priėjo prie jų ir, pajutusi užplūdusią nostalgijos bangą, vos neišvirto iš batelių.

Keinai ant šuoliuojančių žirgų. Keinai, pozuojantys su grynaveisliais šunimis. Keinai, laikantys iš medžioklės parsitemptas, glotniai plunksnuotas antis ir žąsis. Trys Keinų atžalos, išsiri-kiavusios priešais milžinišką akmeninių liūtų įrėmintą židinį Pragiedrulių dvare. Būdamą vienturtė, Arlė visada žavėjosi mintimi apie brolius ar seseris. Žvelgdama į nuotrauką dabar, pajuto panašų ilgesį. Prisiminė, kaip velionė ponía Kein jai sakė vardus rinkusi pagal mėgstamus detektyvus: Marlou, vienintelė dukra, ir dvyniai – Meisonas ir Samuelis.

Samuelis Keinas... Jį pirmą kartą sutiko, kai abiem buvo trylika. Žaliaakis, tamsiaplaukis, paniuręs berniukas su vielinių rėmelių akiniais, jis visada stovėjo tolėliau nuo dvynio brolio ir sesers. Arlė lažintųsi iš savo fotoaparato „Nikon D6“, kad paslaptinai už nugaros pasislėpusi kairioji Samuelio ranka laikė knygą.

– Panele Benks? – Evelina, tik įveikusi pusę koridoriaus, regis, suprato pametusi Arlę.

– Labai atsiprašau, – tarė Arlė ir tekina ėmė vyti.

– Pono Keino kabinetas, – pranešė Evelina

prieš lygiai tris kartus pasibelsdama į dideles medines duris.

- Užeikit, - iš kitapus durų pakvietė prislopintas balsas, jautėsi ir neįprastas irzulys, ir valdingumas.

Arlės pilvas netikėtai susigniaužė, Evelinai nedrąsiai sukant puošnią rankeną ir dirstelint vidun.

- Atvyko panelė Benks.

- Gerai.

Evelina Noris žengė atgal, drąsinamai spustelėjusi Arlei alkūnę nuskubėjo koridoriumi.

Nors Arlės širdis krūtinėje daužėsi it įkalintas paukštelis, ji atlošė pečius, kilstelėjo smakrą ir atidarė duris.

Pirmoji mintis, šovusi pamačius Samuelį Keiną, stovintį prie milžiniško stalo, buvo ta, kad vietoj aplanko verčiau reikėjo atsinešti šalną. Mat vos akims susitikus jai ėmė linkti keliai.

Tūkstantį kartų įsivaizdavo šią akimirką. Ir tūkstantį kartų mintyse nesugebėjo šiam vyrui ištarti nė žodžio.

Vaizduotėje susikūrė Samuelį Keiną, jis toks pat tylus, stropus paauglys, tik jau suaugęs. Regėjo jį aukštą ir liekną, galbūt kiek retesne

plaukų linija. Be abejonės, vilkintį kokį nors pretenzingą dizainerio kostiumą.

Dėl kostiumo neklydo.

Tačiau visiškai nenutuokė, kaip toks drabužis jam tiks.

Švarkas kabėjo ant poliruoto raudonmedžio pakabos stalo kairėje, tad leido Arlei nevaržomai stebėti jo blyškiai mėlynais marškiniais aptemptus plačius, aptakius pečius ir krūtinę, aki-vaizdžiai valandų valandas, dienas, turbūt metų metus gludintus sporto salėje. Krūtinės centre – nepriekaištingas safyro spalvos kaklaraištis, prisegtas žvilgančio paausiuoto liūto smeigtuku. Tada liemenį apsivijęs rudas odinis diržas, tvirtus kojų raumenis apgaubiančios prigludusios dryžuotos kelnės.

O veidas...

Ne vieną popietę, atvykusi į Pragiedrulius padėti mamai virtuvėje per kokį didelį susibūrimą, sumaniai prisigalvodavo dingsčių žvilgčioti į Samuelį, kai šis atsitraukdavo į šeimos biblioteką prie knygų krūvos ant regentystės stiliaus staliuko. Paslapčiomis stebėdavo, kaip jis verčia puslapį po puslapio, kaip vienodu ritmu vis stabteli ir kairiuoju smiliumi pasitaiso akinius. Paauglystėje jo putlios lūpos ir ryškūs

skruostikauliai, ant kaktos vis užkrintanti tamsių plaukų sruoga skleidė kone poetinį jautrumą. Plaukai ir lūpos liko tokie pat, bet metai ir testosteronas suteikė jo stotui vyriškumo. Išvaizda akivaizdžiai pasikeitė, bet nenumalšinamas žinių troškulys virto grynu alkiu. Grakštus. Plėšrus. Negailestingas.

- Arlė Benks, - tarė Samuelis apeidamas stalą. - Ačiū, kad atėjai.

Tik jam ryžtingais žingsniais priartėjus, Arlė suprato sustingusi tarpdury. Stovėdamas taip arti, kad ji galėjo užuosti muilo, losjono po skutimosi ir vilnos audinio kvapą, ištiesė ranką. Akimirką sudvejojusi ji įspraudė savo mažą, prakituoją delną ir nustebo pajutusi tiesiai širdin žybtelejusią kibirkštėlę, jūdviejų pirštams susilietus.

- Žinoma, - atsakė ji, bandydama atrodyti pasitikinti savimi ir rami, kol žvelgė į jo mįslingas žalios ir auksinės spalvos akis, paveldėtas iš velionės mamos. - Ačiū, kad pagalvojai apie mane.

- Kad negalvojau, - jis pamojo kėdės pusėn tiesiai prieš platų stalą.

- Ne? - sėsdamasi Arlė stengėsi nekreipti dėmesio į užplūdusią neviltį....